Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 137 (10.520). Львів, середа 24. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов. — Конто почт. шад. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Виленський „роскол".

Православна церква в Польщі переходить важку, затяжну кризу. Смертельний замах на митр. Юрія, боротьба проти половинного нового стилю в церковному житті, накинена польським урядом через свого прихильника митр. Діонізія, а головно т. зв. автокефалія тієї церкви — ось зародки й причини тієї кризи.

Польський уряд напружив всі свої зусилля, щоби православну церкву зробити незалежною від впливу правового московського патріярхату, а поставити її у виключну залежність від міністерства освіти й віроісповідань та внутрішніх справ. Знаючи ролю російської православної церкви та її відношення до царського уряду, польські чинники постановили за всяку ціну поставити ту церкву і її єрархію в беззастережену підчиненість своїй адміністраційній владі. Фактично так було від самого початку, фактично православна церква стала орудям польської світської влади. На це зложилося багато причин·

Та влада не вдоволилася фактичним станом; вона постановила формально відчахнути православну церкву від якогонебудь звязку зі своїм центром, щоби виминути якінебудь несподіванки в будуччині. Вбитий митр. Юрій, визначна індивідуальність, „впертий малорос", схиляючись до думки про автокефалію, мав намір перетворити православну церкву в українську церкву, беручи на увагу ту обставину, що в Польщі Українці творять найбільшу масу ісповідників православя. Колиж на митрополичому престолі засів сибірський Москаль, вигідний монах Діонізій, людина наскрізь чужа місцевому населенню, він став беззастережно на становищі „польської автокефалії", пішов на службу польонізації й русифікації.

„Автокефалію" переведено по наказу згори. Бажаючи зберегти хоч натягнені формальности, приєднано для цеї думки трансцендентальний, продажний царгородський православний центр. Недавно помершй царгород. патріярх Григорій VII., переконаний відповідними арґументами „пожалував" православним під Польщею „автокефалію", якої бажав собі польський уряд. Через цю „автокефалію" нічого не виграла православна церква ні її єрархія. Не тільки не повернено загарбаних церков і церковного майна, але ще й наказано завести новий стиль. Проти цього піднялася реакція, яка скомпромітувала православну єрархію, фактично повалила половинний новий стиль, а формально внесла ще одну головну анархії в життя православної церкви.

„Автокефалія" переведена польським урядом при допомозі своїх прислужників стала доконаним фактом. Та з цим фактом не могли погодитися справжні ісповідники канонів православної церкви. Білоруський сенатор Вячеслав Богданович, не признаючи теперішньої неканонічної („автокефальної") єрархії православної церкви, заснував у Вильні „старо-православну церкву", побудовану на канонічних основах. Сен. Богданович не є лаїком; цеж визначний теольог, знавець канонів православної церкви, б. секретар московського церковного собору (1917—1918 р.), а опісля ректор виленської духовної семинарії. Сен. Богданович, виступаючи проти неканонічної „автокефальної" церкви і її єрархії і привертаючи звязок з московським центром, бажав привернути попередній стан. Очевидно, „автокефальний" митрополит, польська преса й міністерство віроісповідань підняли крик, що це „відступство", що це „політична акція". Преса почала накликувати до відкинення поданого на затвердження статуту „старо-православної церкви", а митр. Діонізій наказав виленському архіеп. Теодозієві кинути клятву на сен. Богдановича. Архіеп. Теодозій не відважився покористуватися цим середньовічним способом боротьби з опонентами. Тоді митр. Діонізій сам поїхав до Вильна, відбув конференцію з делеґатом польського уряду і клятву, що мала бути проголошена 14 цм. у всіх виленських церквах, стримано. А стримано її тому, що польським чинникам і митрополитові вдалося перетягнути на свій бік одного з прихильників Богдановича (якогось Глушенка), який „смирився", тоді як другий основник „старо-правосл. церкви" (пос. Коханович) мусів виїхати на Рад. Білорусь. Супроти того не стало вимаганого до заснування церковної громади числа осіб, власти мають викрут для незатвердження статуту, а в наслідок того „автокефальний" митрополит може якийсь час спочивати на лаврах. Всеж таки для постраху сен. Богдановича відлучено від офіційної православної церкви в Польщі.

Та ледве чи ці прийоми спинять реакцію проти польського неканонічного „автокефалізму". Навпаки слід сподіватися, що виленський „роскол" є тільки початком цілої низки „рисколів".

Памятаймо: Рідна Школа — це народна фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

„Невтральність."

Жидівська „невтральність" в освітленні Л. Білінського.

В своїх споминах (Wspomnienia i dokumenty 1846—1922) оповідає пок. Л. Білінські, б. австрійський міністер, б. губернатор австро-угорського банку, б. презес „Кола польского", а в р. 1919 польський міністер скарбу про переговори зі східно-галицькими Жидами, ведені ним і тодішнім мін. внутр. справ Войцеховским (теперішнім президентом польської республики). Посередником в тих переговорах був адвокат д-р Владислав Смолєнь, який листом з 29. вересня 1919 заявляє про охоту східно-галицьких Жидів вислати депутацію до польського уряду. Хоч проти того були Жиди-асимілятори, хоч тодішній польський уряд в особі Падеревского був визначно антисемітський, Білінському вдалося переконати і Падеревского і Войцеховского про потребу переговорів. Справу взяв в свої руки Білінські і на спілку з Войцеховским вдалося йому

„після цілої низки конференцій перебробити весь матеріял письменних жалів, предложений депутацією. Справді драматично представив їх незвичайно вимовний сіоністичний голова д-р Генрик Розмарін, головно коли йшло про гніт жидівського населення польськими властями й організаціями в Сх. Галичині з приводу української війни. В тій війні жидівське населення стало на боці ворогів Польщі (?), а колиб навіть було зайняло лише „невтральне" становище, то вже зрадило Польщу (підкреслення Білінського), бо „невтральний приятель у війні є против ворогом". Ми дуже виразно зазначили це депутації і тим важчими були наші наради про направу згаданих відносин, про недопущення Жидів до війська і до університетів, про табори для інтернованих Жидів і про численні адміністраційні справи. Застерігшись згори проти окремого жидівського „народу" в лоні польського народу і проти гебрейської мови в уряді, ми згодилися на цілий пакт в дусі справедливости і толеранції. Значну частину наших спільних ухвал прийняла Рада міністрів ще за моїх часів на підставі реферату п. Войцеховского, при чому мін. війни Лесьньовскі, мін. освіти Лукасевич мусіли добровільно понести важкі жертви переконання, щоби уможливити Жидам записи на університет, залежні від сповнення військових обовязків. На Раді міністрів ухвалено теж створення комісії для двох цілей: перлюстрації концентраційних таборів і перевірки поведення в часі війни урядників-Жидів, що стояли під закидом зради (?!), а через те не допущених до державної служби".

Інформації пок. Білінського є такі загальникові, що з них не можна виробити собі ясного погляду на суть тодішнього жидівсько-польського пакту. Знаємо тільки, що виключено з боку Поляків (Білінського й Войцеховского) істнування „окремого жидівського „народу" в лоні польського народу". Здається, що цю умову прийняли представники східно-галицьких сіоністів, коли наступила згода „на пакт в дусі справедливости і толеранції".

За те більше світла на тодішню „строгу невтральність" Жидів, а радше східно-галицьких сіоністів та на „ідеольогічні" основи того пакту кидає лист посередника між сіоністами і польським урядом адвоката д-ра Вл. Смоленя, писаний 29. вересня 1919. Подаємо той лист в цілости:

„Ексцеленціє! Маю честь предложити долучений, а на мою адресу звернений лист.*) При тій нагоді прошу мені дозволити висловити мої особисті враження і спостереження, **оперті на фактах**, що сьогодня, коли все близшою стає хвиля вирішення приналежности Схід. Галичини, **жидівські провідники**, кермовані (powodowani) і розумомі почуванням, що спирається на вихованні серед польської культури — **бажали би всупереч голошеній досі невтральности перехилити терезок (szalę) евентуального плебісциту на польську сторону.** Одначе це буде можливе тільки тоді, коли не втратять свого впливу на жидівську масу. Незалежно від того жидівські менери в б. конгресівці роблять залежною зміну своєї недовірливої постави супроти уряду від висліду галицьких (розуміється, жидівських—Ред.) пертрактацій. Отже в Польщі взагалі, а головно в Схід. Галичині польська державна рація вимагає викликання серед Жидів (східно-галицьких) настрою, який знищив би поширювану агітацію ворожих польськости чинників. Будете ласкаві, Ексцеленціє, дарувати мої повищі висновки. Одначе підпявшись акції, що вже є в ході, бажав би я довести до якнайкращого висліду в переконанні, що тим способом можу найкраще служити Вітчині. З висловами найглибшої пошани зовсім відданий *д-р Владислав Смолєнь*".

Так виглядала жидівська „невтральність" вже в 1919 р. Жидівські провідники, виховані в польській культурі, тільки про людське око голосили принціп невтральности, в суті річи вони вже тоді рішилися, як документально стверджує адв. д-р Смолєнь, перехилити терезок сподіваного плебісциту на польську сторону. Свого рода „плебісцитом" були соймові вибори 1922 р. Сіоністичні провідники щиро і гідно додержали своїх зобовязань супроти польського уряду і своєю участю у виборах довели до рішення Ради Амбасадорів в березні 1923 р.

* * *

*) Тут говориться про лист, який адв. Смолєнь одержав від сіоністів, а якого тексту не подає автор, — мабуть тому, що це був приватний лист, адресований не до Білінського. Та якого він був змісту, можемо легко додуматися з листа адвоката Смоленя.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 449/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 133 (10.451) z dnia 19.VI. 1925 w artykułach następujących: 1) „Uspichy Ukrainok na Mižnarodniomu Kongresi" w ustępie między słowami: Wybrano Pisminkowu... a: Ukrainki. 2) W artykule pod tytułem: „Dowkoła tajemnoi sprawy" w ustępach między słowami: a) gazetach... a: Oboronci, b) aktu oswyaswaczennia... a: Oboroncam. 3) W artykule „Zmina stran" między słowami: faktycznie ma za nic... a: A szczo. 4) W rubryce „Nowyny" a) w ustępie między słowami: pered sudom... a: W nedilu, b) mala w Peremyszli misce... a: Jak rik ricznų zawiera znamiona ad 1) zbrodni z § 65 a) u. k., ad 2) a) występku z art. VII. ust. z 17.XII. 1862, ad 2) b) występku z § 24. ust. pras., ad 3) zbrodni z § 65 a) u. k., ad 4) a) i b) występku z § 300 ustawy karnej uznał dokonaną w dniu 17. czerwca 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 19. czerwca 1925 r.
Hamel

Суботніші переговори жидівського клюбу з представниками польського уряду мін. Грабским і мін. Скшиньским довели до устійнення 26 точок, які обнимають собою жидівські домагання. Пос. Райх заявляє перед жидівськими журналістами, що сформулування деяких точок стрічає труднощі. Не є виключене, що це може довести до розбиття переговорів. Найближчі дні рішать справу. У вівторок жидівський клюб радитиме над внесенням переговірників та застановиться над способом їх реалізації.

„Концесії“.

V.

Друга категорія „концесій“, якими польський уряд („кресова секція“ і Рада міністрів) наділюють територіяльні не-польські народи, розтягається на шкільну ділянку. Ці „благодати“ обіймають шкільну ділянку Українців, Білорусинів і Литовців.

Посторонній читач, необзнайомлений з фактичним станом річей, може прийти до пересвідчення, що справді в Польщі щось робиться для тзв. націон. меншостей. Що так справді є, свідчить про це між иншим замітка празької „Трібуни“ (органу Бенеша), яка вважає заповідь відновлення катедри української літератури на краківськім університеті, катедри зовсім не знесеної, тільки опорожненої через смерть проф. Третяка, за уступку для Українців. Тимчасом відновлення тієї катедри є справою для Українців зовсім байдужою. Не є це ніяка українська катедра, тільки польська і з якимнебудь вирішенням чи розвязкою „кресових“ проблем не має нічого спільного. Катедра української літератури на краківському університеті є старою катедрою, створеною давно самими Поляками для їх власних потреб. Навіть викладовою мовою тієї катедри є польська мова. Є це така сама „концесія“, як нпр. катедра польської літератури на берлінському університеті для Поляків, занимана проф. Брікнером. Краків і одна з катедр на його університеті не має нічого спільного зі східними воєвідствами і „національними меншостями“, в тому дивно, яким чином та справа найшлася в „кресовій секції“ і стала одною з її ухвал. Таж ця справа зовсім не належить до обсягу діяльности „кресової секції“; вона є справою виключно тільки краківського університету, якого сенат на основі свого власного автономічного статуту покликує на опорожнену катедру того чи иншого ученого, подаючи його кандидатуру до затвердження міністерству освіти.

Другою справою, що теж не має нічого спільного з „кресами“, є ухвала про заснування в Кракові при ягайлонськім університеті „Studium slavicum“. Думка про заснування цеї установи зродилася серед хадеків (християнської демократії), які на однім зі своїх конгресів поставили до уряду домагання заснувати таку установу в Кракові для конкуренції з Прагою. Цей проєкт прийняла за свій ціла правиця і в тому напрямку інспірувала уряд. Та цей проєкт довго був тільки „летючим“ проєктом без найменшого реального значіння. Аж висланник правиці в кабінеті Вл. Грабского — так сказатиб — sui generis кромвеліст Ст. Грабскі вбрав його в одежину сякої-такої правдоподібности, перевівши відповідну ухвалу в „кресовій секції“. Годиться ще зазначити, що підготовча праця до заснування „Studium slavicum“ яко одного відділу краківського університету й академії наук йшла вже від довшого часу. Але — як вже зазначено — „Studium slavicum“ не має нічого спільного з „кресами“ й їх потребами та вимогами. Буджетовий референт освітніх справ в польському соймі пос. Римар, будучи добре обзнайомлений з інтенціями міністерства освіти й цілого уряду, в одній зі своїх останніх розмов з представниками преси ствердив, що „Studium slavicum“ є виключно польською установою, призначеною для польських потреб. І то польською установою не в значінні державно-польськім, тільки національно-польськім. В „Studium slavicum“ будуть утворені катедри для пізнання культури поодиноких славянських народів. Прийматимуть там головно польську молодь, а колись пізнійше може й молодь инших славянських народів. Викладатимуть в „Studium slavicum“ головно професори краківського університету. Не виключене, що поруч инших катедр знайдеться там також катедра української та білоруської мови й літератури, але це є справа для Українців і Білорусинів наскрізь байдужною. В своїх університетах й інститутах можуть Поляки засновувати собі, які тільки хочуть катедри для своїх потреб; це їх внутрішня справа.

Так представляються дві позитивні „концесії“, які „кресова секція“ і уряд зробили... польській молоді і польському громадянству, в польській установі (ягайльонському університеті) і на польській національній території (в Кракові). Всі инші „концесії“ в освітно-культурній ділянці, що торкаються головно української національної території є негативного, ліквідаційного, розкладового характеру.

В першу чергу „кресова секція“ глухою мовчанкою поминає справу українського університету, хоч вже три роки минає від ухвалення закону про заснування українського університету, а рік від хвилі, як він мав функціонувати. Закон в 26. вересня 1922 був вправді ухвалений

але одночасно було це зобовязання супроти великих держав, тодішніх суверенів Сх. Галичини. Того свого зобовязання Польща не виконала, а тепер — як авторитативно заявляє пос. Римар — взагалі нема виглядів на його здійснення, бо після утраквізації, себ-то ліквідації українських середніх шкіл, нема потреби ані змислу творити український університет.

Скоро минула сесія Ліги Націй та скоро Польща після порузуміння з Чехословаччиною запевнила собі ступневу ліквідацію українського університету в Празі, скінчилася

Тепер „ліберальним“ атутом перед вересневим зібранням Ліги Націй має бути польське „Studium slavicum“, відновлення (sic) катедри української літератури на краківськім університеті і переговори з Жидами.

На наші відповідальні політичні чинники спадає обовязок вияснити цю справу.

Політичні новини.

Кріза лівого бльоку у Франції.

Від часу уступлення Еріо застінувала хронічна кріза у французькому лівому бльоку. Вона проявилася вже кілька разів назовні за урядування Пенлеве, але все вдавалося її якось полагодити. Останніми часами ця внутрішня кріза бльоку загострилась до тої міри, що становище Пенлеве починає хитатися. Соціялісти наміряють вийти з бльоку через цілу низку справ. Уся та ліва більшість, на яку спирався Пенлеве, ріжнилася від початку в поглядах на кольоніяльну та фінансову політику уряду. Соціялісти давно вже виступали проти пануючої кольоніяльної політики уряду. Таке становище до неї наказує їм боротьба з комуністами, які саме збивають для себе на тій французькій заборчій колоніяльній політиці велекий політичний капітал. Щоби паралїжувати впливи комуністів та сальвувати свої політичні позиції, соціялісти виступили енергійно проти цілої марокканської авантури.

До крайности загострила їхню позицію у цій справі промова Пенлеве, яку він виголосив у Марокку в часі побуту в місті Рабаті. Там він заявив, що з Абд-Ель-Крімом не може бути ніяких переговорів доти, доки він находиться з військом на території французького Марокка. Таким своїм виступом Пенлеве заповів продовження війни аж до побідного кінця. До того ще додав, що французька армія не вдоволиться прогнанням Кабилів зі своєї полоси, але буде їх переслідувати і на еспанській території. Рівночасно виступив він енергійно проти тих париських політиків, що заявляются в Парижі за негайним припиненням війни.

У тих словах Пенлеве соціялісти добачили суперечність зі заявою Бріяна про те, що Франція буде змагати всіми силами до того, щоби припинити кровопролиття. Пенлеве став цілковито на імперіялістичному становищі, на яке ніяк не можуть погодитися соціялісти. Крім цього соціялісти невдоволені з фінансової політики міністра Кайо.

Проти політики цього останнього виступають не тільки соціялісти, але й частина буржуазних груп. Соціялісти домагаються 10 проц. оподаткування всього рухомого та нерухомого майна, а частина буржуазних ґруп лівого бльоку домагається надзвичайного оподаткування всіх великих підприємств, що дають великі прибутки, в цілях погашення державних довгів. На засованому становищі правих груп лівого бльоку стоїть теж провідник найбільше правої ґрупи бльоку Люшер.

З цього видно, що лівиця переживає поважну внутрішню крізу та у своїй більшости заявляється проти фінансової політики Кайо. Соціялісти знов ще більшу вагу кладуть на кольоніяльну політику уряду, з якою не погоджуються та звертають свої удари перш за все на Пенлеве і Бріяна. У звязку з тим поширилися були в пресі навіть вістки про уступлення кабінету Пенлеве та вони були передчасні, хоч не без підстави. У всякому випадку в найкоротшому часі треба надіятися нової крізи французького уряду, що буде мати знов великий вплив не тільки на французьку, але й на загально европейську політику.

Заборона ґазової війни.

Остаточно закінчилася півторамісячна конференція в Женеві, що радила над торговлею зброєю. Найважнійшою її постановою є заборона вживати на війні газів і бактерій для нищення ворога. Ініціятиву до такої заборони дали були Зєдинені Держави Північної Америки ще в 1922 р. на Вашингтонській конференції. Там пять держав середущої Америки зобовязались між собою не вживати газів для воєнних цілей. У 1923 р. на т. зв. панамериканському зїзді в Сантяго одобрили ту заборону всі американські держави. На зїзді Ліги Націй в 1922 р. теж принято було резолюцію, яка взивала всі держави приєднатися до Вашингтонського договору, але це тоді не сталось. Щойно тепер у Женеві підписало договір про заборону 27 держав.

Щож до самої торговлі зброєю то рішено: З огляду на те, що СРСР. не брав участи в конференції дозволено сусідним зі СРСР. державам Румунії, Польщі, Лотві, Фінляндії та Естонії не зберігати постанови про публікацію закупна та заготовок зброї до хвилини, за СРСР. приступить до женевської конвенції.

Закарпатська Україна.

(Чехізація. — Напасти на українську еміґрацію. — Редукція театру „Просвіти“. Фузія Подк. банку із Русским народ. банком.)

Ужгород, 18. червня 1925.

Розвиток політичних відносин на Закарпатській Україні, як це він зарисувався в останнім році, мусить занепокоїти Українців всієї України. Наша щира радість з приводу визволення закарпатської галузи нашої нації з мадярської національної неволі показується тепер передчасною. Замісць сподіваної національної волі і розвитку, починає нашим братам грозити поважна небезпека денаціоналізації з боку Чехів. Минули медові місяці славянської прихильности Чехів до місцевих Українців, минули часи дійсної підпори національної культури місцевого населення. Нині по чисто українських селах повстають чеські школи для 2—3-ох дітей Чехів-урядників, а в українських школах вводять чеську мову, чеських учителів і т. и.

Всі уряди заповнені Чехами, урядування виключно по чеськи а українського слова вже часто і толерувати не хотять. Що недавно про автономію Закарп. України, забезпечену мирним договором, Чехи принайменше гарно деклямували, та обіцювали її реалізацію в будучині, нині про це ніхто і не говорить поважно.

Натомісць цілком поважно говорить півофіціяльний орган Цивільної Управи Закарп. України — „Podkarpatské Hlasy“, що пора перестати бавитися сентиментами про автономію, а треба взятися до асиміляції Русинів із Чехами. Ця газетка „доказує“ навіть історично, фільольоґічно, економічно і т. и., що між закарп. Українцями (Русинами) і Чехами ніякої національної ріжниці нема і що видумують її лише „зайди“. — Українці та Москалі.

З цього виходить практичний висновок, що слід прогнати всю еміґрацію. Над безборонними еміґрантами, особливо Галичанами просто знущаються, обкидуючи їх всіми можливими клеветами. Що це діється не без впливу і то фінансового з боку польського консуляту, зайвим було би вказувати.

Зміну курсу Чехів у відношенні до Закарп. Українців відчула також ужгородська „Просвіта“, якій знижено субвенцію до тої міри, що вона не в силі удержати театру, так важної установи у відродженні національної культури наших Закарп. братів. Поки-що театральну трупу зредуковано до неможливої міри, а в перспективі є розвязання театру, як що відношення влади до „Просвіти“ не зміниться.

Культурні сили тої міри, що дир. Загаров, Морська і инші покидають Закарпаття.

З економічної ділянки слід занотувати фузію „Підкарпатського банку“, інституції народовецького напрямку з „Русским Народним банком“

хом", напрямку русофільського. Останній банк стояв перед фінансовим упадком і влада згодилася санувати його під умовою фузії з Підкарп. банком. Буде отворений новий банк під фірмою „Підкарпатський народний банк". Кс.

З діяльности української парляментарної репрезентації.

Інтерпеляції в соймі.

1. Посла Сергія Хруцького і тов. з Українського соймового клюбу до голови ради міністрів і до міністра внутрішніх справ і освіти в справі нарушування постанов польської конституції з боку куратора львівського шкільного округа. Львівський куратор унеможливлює ведення українських курсів для анальфабетів в громадах тернопільського повіту: Глубічку великому, Чартирії, Чернихові, Дубівцях, Стегникінцях, Товстолузі, Ходачкові малім, у місті Тернополі, Денисові та Драганівці.

2. Пос. С. Хруцького і тов. з Українського клюбу до ради міністрів і до міністра освіти в справі надуживання урядової власти шкільним інспектором у Тернополі Лесьньовським. Інспектор тероризує українське населення до підписування декларацій за польською викладовою мовою в школі. Такі недопустимі вчинки з боку інспектора мали місце в селі Городищу, Плешківцях, Носівцях, Луці великій та її присілку Хатки, Зарудю і Воробіївці.

3. Пос. С. Козицького і тов. з Українського клюбу до міністра внутрішніх справ і міністра освіти в справі тероризування українського населення в напрямі підписування деклярацій за польською школою інспектором Тарасом із Жидачева і жидачівським старостою Слонєвским. Таких вчинків допустилися оба державні урядники в с. Гейсорові та инших громадах.

4. Пос. С. Козицького і тов. з Українського клюбу до міністра освіти в справі обманчивого видобування підписів на деклярацiях за польською школою від українських селян, якого допустився учитель зі села Добрян (пов. Львів) Клімашевскі.

5. Українського посла Приступи і тов. до міністра справедливости в справі знущання тюремної адміністрації над політичними вязнями в Сандомирі.

6. Внесок послів Приступи, Пашука, Скрипи, Войтюка і тов. в справі запевнення забезпечення працею робітництва та бідного зарібкуючого селянства.

7. Інтерпеляція пос. Войтюка і тов. до голови ради міністрів, міністра внутрішніх справ і суспільної опіки в справі припинення допомоги безробітним а також у справі бртальних виступів поліції проти безробітних у Згежу.

З театру.

Гостина Українського Наддніпрянського театру п/д дир. О. Міткевича в Городенці.

27. травня появились на мурах Городенки оповістки про приїзд театру. Хоч про нього Городенка читала неодно похвальне слівце, то вважаючи ці похвали звичайною рекламою для емігрантів, ставилася з упередженням як до самого театру так і до штук, про які повідомляли афіші. Бо кількож то театрів і театриків, хоч би в останньому часі, пересунулося через усі области краю. А всі вони вимагали піддержки з боку громадянства тому, що вони Українці. Це й причина, чому тямуща публика з резервою віднеслась до першої вистави Наддніпрянського театру „Марусі Богуславки". Чи пак ми бачили цю історичну драму на сцені наших театрів? Тому коли що стягнуло публику до театру в день першої вистави, так це з певністю не драма Старицького, не романтика козаччини, лиш виключно симпатії до емігрантів, щоби дати їм спомогу перебитись крізь життя.

Та відноситься завіса: з початку бачимо стильно виготовлені декорації, опісля артистів, називаємо їх по імени, а декому вже слівце їхної „критики" на язиці, читаймо, як у театрі та ще й на Марусі Богуславці. Та тимчасом ллються слова зі сцени, сила стихає та починає чимраз більше скріплювати гру артистів. Це вже публика не в театрі, а на широких степах, то в Богуславі, то в Турецькому краю. Опадає завіса й публика люта, що її збудили зі сну, оплесками викликує то Марусю (п. Вовченкову, то Лесю (п. Кривіцьку), то одаліску (п-ну Міткевич'вну за чудово виконану лезгінку в парі з Боровиком, то Ганну (п. Колесниченкову). Сцена й видці в часі гри артистів стопилися в одну цілість. За артистами хлипає публика й проливає щирі сльози. — Такої вистави давно вже не бачили й бувальці знакомі з першорядними европейськими театрами. Артисти опанували публику, а вона їх полюбила.

Тому й не диво, що на другу виставу „Майську ніч" поспішили всі, свої й чужі. Саля битком набита. Після першої вистави кожний знав, що на „Майській ночі" побачить справжню полтавську вулицю, вчує співи, призабуде про життя й віддасться повній ілюзії. Ожидання публики вповні здійснились, а танець русалок у виконанні балєріни Міткевичівної переніс уяву видців у дохристіянську добу. Мов хвилинка проминає „Майська ніч" й публика з невдоволенням пригадує собі, що вона не в Полтавщині, а... в невибагливій салі „Нар. Дому".

З таким самим успіхом проходять і дальші вистави: „Циганка Аза" з прегарними креаціями п. Вовченкової, Кривіцької й Ратушного; „Пан Твардовський" з п. Комаровським у ролі Сатани; „Вій" і „Казка старого млина", котрої виставу попередив кількома влучними увагами про „Казку" п. Коввіцький. Публика захоплювалась „Казкою" — мистецькою грою, в першу чергу Марини (п. Кривіцької), що на сцені переживає ролю, яку відтворює, і таким чином потягає за собою публику, що з нею сміється і плаче.

З неменшим успіхом проходять і „Дні нашого життя" Андреєва. Так і видно, що публика бореться сама з собою, чи осудити їй Ольгу інститутку, чи простити. „Винна" чи „невинна" дебатують по виставі видці ще й на вулиці.

„Ревізор" Гоголя стягає публику не зважаючи на зливу. П. Пухальський (Городничий), Комаровський (Хлєстаков), Ратушний (Иосип) приневолюють публику до невпинного сміху — одинокої чесної постаті, що виступає в Ревізорі.

З таким самим успіхом проходять „Вихрест", „Вокресення", а вкінці „Запорожський скарб", котрим театр попрощався з Городенкою.

Городенка уся без огляду на національну та релігійну приналежність полюбила театр, та не тому, що він наддніпрянський, а тому, що своєю мистецькою грою він здобув собі ту любов.

Секрет величезного успіху того театру не тільки в тому, що він представляє собою збір талановитих артистів, що совісно трактують свою професію, але ще більше в тому, що вся театральна дружина істнує на кооперативних основах. Кожний артист відповідає не тільки за себе та свою ролю, але за цілість, бо кожному залежить на тому, щоби кооператива добре проспeрувала. Чим краще вона проспeрує, тим певніще забезпечення кожного артиста з окрема.

М. Бараник.

Як переведено шкільний плебісцит?

Повіт Ковель на Волині.

У ковельському повіті внесли декларації за навчанням українською мовою в школі слідуючі села:

1. село Дубова (волости Несухоїжи) 54 батьків за 65 дітей, 2. Облапи 77 бать. за 123 діт., 3. Серехозичі 48 бать. за 67 діт., 4. Красноволя 31 бать. за 51 діт., 5. Грабово 57 бать. за 66 діт., 6. Лапні 31 бать. за 47 діт., 7. Той-Кут 15 бать. за 16 діт., 8. Заріче 31 бать. за 43 діт., 9. Бахів 43 бать. за 51 діт., 10. Веобка 28 бать. за 28 діт., 11. Старі Кошари (волости Старі Кошари) 65 бать. за 79 діт., 12. Нові Кошари 32 бать. за 43 діт., 13. Кругіль 36 бать. за 51 діт., 14. Красноцубе 7 бать. за 11 діт., 15. Шайно 50 бать. за 62 діт., 16. Городище 45 бать. за 69 діт., 17. Гридьки 31 бать. за 47 діт., 18. Мощона 32 бать. за 45 діт., 19. Клевецьк 36 бать. за 54 діт., 20. Довгоноси 39 бать. за 49 діт., 21. Ружин 47 бать. за 71 діт., 22. Клечковичі 28 бать. за 50 діт., 23. Медяновичі 28 бать. за 35 діт., 24. Ольшанка 13 бать. за 16 діт., 25. Туровичі 34 бать. за 49 діт., 26. Любливець 21 бать. за [illegible] діт., 27. Любитів (волости Любитів) 42 бать. за 60 діт., 28. Колодежно 28 бать. за 47 діт., 29. Колодниця 26 бать. за 40 діт., 30. Перковичі 38 бать. за 50 діт., 31. Дроздні 61 бать. за 89 діт., 32. Уховецьк 57 бать. за 74 діт., 33. Вілинь 25 бать. за 41 діт., 34. Стеблі 22 бать. за 31 діт., 35. Волошки 36 бать. за 53 діт., 36. Селище (волости Селище) 63 бать. за 81 діт., 37. Стара Вижва 42 бать. за 61 діт., 38. Пісочно 34 бать. за 42 діт., 39. Чевель 34 бать. за 45 діт., 40. Секонь 47 бать. за 71 діт., 41. Мизово 62 бать. за 78 діт., 42. Голоби (волости Голоби) 78 бать. за 99 діт., 43. Вовчицьк 24 бать. за 33 діт., 44. Жмудче 64 бать. за 99 діт., 45. Битень 40 бать. за 56 діт., 46. Радошин 52 бать. за 73 діт., 47. Гончий Брід 27 бать. за 44 діт., 48. Майдан 25 бать. за 48 діт., 49. Новий Мосор 29 бать. за 51 діт., 50. Солотвин 35 бать. за 66 діт., 51. Великий Карасин (волости Городок) 69 бать. за 94 діт., 52. Мельниця (волости Велицьк) 88 бать. за 134 діт., 53. Нужель 37 бать. за 51 діт., 54. Поліськ (волости Поліськ) 54 бать. за 78 діт., 55. Пісочно 44 бать. за 69 діт., 56. Козлиничі 52 бать. за 76 діт., 57. Турійськ (волости Турійськ) 29 бать. за 54 діт., 58. Передмістє Турійська 47 бать. за 92 діт., 59. Кустичі 34 бать. за 44 діт., 60. Солговичі 40 бать. за 52 діт., 61. Обеніжи 45 бать. за 54 діт., 62. Задиби 32 бать. за 42 діт., 63. Тупичів 50 бать. за 76 діт., 64. Вільха Крусьха 22 бать. за 31 діт., 65. Гарvша 24 бать. за 50 діт., 66. Тагачин 27 бать. за 51 діт., 67. Ставок 39 бать. за 64 діт., 68. Вербично II. 29 бать. за 45 діт., 69. Растів 43 бать. за 51 діт., 70. Матіїв (волости Матіїв) 38 бать. за 64 діт., 71. Волошинва 25 бать. за 38 діт., 72. Головичі 41 бать. за 59 діт., 73. Паридуби 74 бать. за 105 діт., 74. Торговище 51 бать. за 68 діт., 75. Біличі 31 бать. за 46 діт., 76. Смидинь 55 бать за 69 діт., 77. Окунинок 32 бать. за 42 діт., 78. Чорноплессе 40 бать. за 58 діт., 79. Вигнанка 36 бать. за 46 діт., 80. Заценече 46 бать. за 57 діт., 81. Воля 6 бать. за 9 діт., 82. Селець (волости Турійськ) 22 бать. за 45 діт., 83. Залісці (волости Старі Кошари) 12 бать. за 12 діт., 84. Перелісce 13 бать. за 14 діт., 85. Ковель 123 бать. за 230 дітей. — Разом 3.485 деклярацій за 5.854 дітей.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Голос крови.

Я ще ніколи з ніким не процесувався. Межі в мене нема, подотна жінка не білить, гусей і качок на чужі городи не пускаю — так і не може прийти до процесу.

Болить мене це непомірно, бо я з діда-прадіда Українець і вже в крови маю нахил до тягання по судах. Але як я й не мудрував, нагоди до процесу не було. Вдавався вже, що доживу марно віку, не маючи ні разу приємности счепитися з ким перед носом сліпої богині справедливости.

Та несподівано і нежданно зіслало мені ласкаве небо знамениту нагоду, щоби, поруч усіх инших благодатей, ущасливити мене ще й процесом.

Властитель сусідної камениці завзявся здержати неминучий розвал свого дому і почав його реставрувати. Підчас реставрації мулярі так щиро вибивали в стіні діру, що вибили її аж до моєї хати. Невинуще працюючого низше підписаного обсипало відломками цегли і заправою. Але це ще не велике щастя. Більші куски цегол полетіли просто на долину і тут счинили імпозантне знищення: розбили бюст Шевченка, зеркало і кілька слоїв конфітур.

Коли я докладно розглянув ситуацію, радість розперла мені груди, що аж затріщало полатане убрання. Нарешті маю фактично добру нагоду дохопитися до процесу і напевно його виграти. Бо й якже не виграти: зробили мені шкоду, в білий день і при свідках. Справа ясна як „Світель".

Властитель сусідньої камениці прийшов сам у власній особі і рідними очима оглянув шкоду.

— Daję panu 40 złotych odszkodowania! сказав до мене.

— Що?!... Таж самі слої варті стільки.
— Wiśnie za nich płacę!
— А бюст?
— To był biust Szewczenki, a tutaj jest Polska i za to pan jeszcze będzie odpowiadać.
— А зеркало?
— Panie! Zwierciadło mogło zbić dziecko. Zresztą... taka bagatela!
— А конфітура?
— Konfitury? — здивувався виновник. Pan musi wiedzieć ruskie przysłowie: „Бог дав. Бог взяв". A przecież te poziomki czy maliny to Bóg zarodził.

Не було що з тим чоловіком говорити. Я позбувся його з хати і пішов на судову дорогу.

Скаргу зробив один знайомий адвокат і виїхав на довший час за море. На розправу пішов його спільник — Жид і виголосив блескучу промову. Судя так був захоплений тоном, жестами і модуляцією голосу адвоката, що не міг зібрати думок та відрочив розправу, щоби сяк-так прийти до себе.

На другій розправі пішло все як по маслі. Свідки зізнали, що бачили шкоду, обвинувачений признався до вини, а його адвокат розплакався як мала дитина.

Я виграв на цілій лінії.

Правда, присуду суд ще не оголосив, але всі познаки вказують на те, що він буде виглядати ось як:

1. Мій противник не сміє жадати пересадної заплати за залатання діри в моїй хаті.

2. Не вільно йому під ніякою умовою вибивати другий раз діру в тім самім місці.

3. Витрати, які він мав в процесі, я маю право звертати йому навіть і в трьох ратах.

4. Я можу все що захочу ставити далі під стіною, а на випадок нової катастрофи вільно мені знову йти на судову дорогу.

З огляду на те, що від присуду нема відклику, уявляю собі лють мойого противника...

Але нехай знає, що ми, Українці в процесах небезпечний народ і як завзьмемось, то не так легко тоді викрутитись. А ще як підберемо собі доброго, в правах і в табулі „битого" адвоката — тоді вже нема ради.

Найлішим доказом на це (поминувши мою справу) процес за Східну Галичину.

Галактіон Чіпка.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Обструкція „Визволення" в соймі.

На понеділковім засіданні польського сойму приступили до нарад над проектом про виконання зак. земельної реформи. Пос. Поляневіч („Визволєнє"), поставив внесення відложити засідання, а скликати засідання комісії зем. реформ для вибору нового референта на місце Макульского (Пяст), бо „Визволєня" подало маршалкові на М-го багато закидів. Внес. П-ча відкинено. Марш. дав голос референтові М-му. На це „Визволєнє" почало обструкцію. Роздалися крики, вереск, трублення й стукіт під проводом віцемарш. сойму Понятовского. Повторялося це двічі. Перервали засідання й скликали конвент сеніорів, на якім ухвалили закиди „Визволєня" віддати марш. судові, а реферат оставлено М-ому. Тепер „Визволєнє" кинуло салю, заповівши, що на сл. засіданні дальше вестиме обструкцію.

З кресової секції.

В понеділок було засідання секції політ. комітету для кресових справ і меншостей. Рішили змінити регулямін, покликуючи знавців до поодиноких справ, що є предметом секції. Мін. військ. справ і просвіти подадуть на слід. засіданні внесення щодо кандидатур на знавців. През. комісії законодатних внесень для схід. земель Романа рішили візвати, щоби зложив звіт з дотеперішньої діяльности комісії. Устаєно напрямні для мін. просвіти в справі нормування відношення держави до правосл. церкви.

НОВИНКИ.

— Конфіската. Попереднє число „Діла" уляглo прокураторській конфіскаті за один уступ зі статті п. заг. „Слова і вчинки", за один уступ зі статті п. з. „До ді..." за комунікат „Народнього Комітету" в справі найновіших постанов секції для справ національних меншостей при політичному комітеті ради міністрів, за передрукування комунікату української радикальної партії в тій самій справі та за кінець новинки п. з. „Ломкова темної справи". Новий міністер внутрішніх справ заявив, що найважнійшим завданням його праці на новому становищі буде забезпечення спокою і творчої праці в державі та створення атмосфери правопорядку в державі". Якщо п. міністер вважав за вказане підкреслити, що він буде щойно створювати правопорядок, то тим самим ствердив, що того до нього не було. Ми цікаві чи введе п. міністер названу атмосферу також і до цензури, та чи з його приходом поминеться вже раз виїмкові цензурні умовини для української преси чи ні? Побачимо!

— Крайова конференція україністів відбудеться 3. липня н. р. а не як через ошибку було оголошено 9. липня в год. 9 в бібліотеці тов-а „Просвіта" Ринок 10.

— Свято Евхаристії. В неділю обходжено торжественно свято св. Евхаристії. На ринку зібралися процесії зі всіх львівських церков. Біля „Нар. Торговлі" і біля „Просвіти" уставлено престоли. Цілий ринок залягли непроглядні маси народу. На час обходу здержано трамвайний рух в ринку. Співаючи побожні пісні процесії з хоругвами під проводом священиків обійшли ринок. В поході виступали окремі товариства й кооперації (як „Міщанське Братство", „Зоря" й ин.) зі своїми прапорами. За ними поступали членкі Марійського Товариства. Співав змішаний хор богословів. За хором поступало духовенство в светочних ризах. Під бальдахимом ступав в понтифікальних ризах о. епископ Боцян, несучи в окруженні крилошан св. Евхаристію. За бальдахимом йшли визначні представники українського громадянства, серед яких можна було доглянути през. д-ра К. Левицького, през. В. Децикевича, д-ра В. Охримовича і ин. Свято, яке згуртувало на ринку кількатисячну українську громаду, робило величаве враження.

— Голодівка політичних вязнів у Бриґідках. В пятницю, дня 19. п. м. розпочали політичні вязні, поміщені в львівських Бриґідках, голодівку. До цього кроку спровокувала їх нечуваними шиканами і звірствами місцева адміністрація з ех-жандармом Масевским на чолі. Вязні домагаються: 1) Позволення на відвідини раз на тиждень, і допущення на побачення щонайменше з трьома особами зі світа; 2) Окремого відділу для політичних вязнів; 3) допущення всіх легальних газет і видавництв, і то в тім самім дни, коли вони приходять до тюрми; 4) Признання постійної делеґації політичних вязнів для звязку з адміністрацією; 5) Людського трактування вязнів; 6) Неперебирання політичних вязнів в кримінальні кундури; 7) Свіжої соломи до сінників і очищення келій з вошей і блощиць; 8) дезинфекції і іменної посуди; 9) Спільного проходу для політичних вязнів і свободи рухів на проході; 10) Дозволу на читання годину після дзвінка; 11) Рисування і виношення „жіблів" через т. зв. посмітюхів; 12) Дозволу на те, щоби можна було мати в келії папір та инші прибори до писання. Отсе всі „дикі" претенсії політичних вязнів. Вони більше ніж примітивні. Але і за такі домагання адміністрація застосувала до вязнів цілий ряд нелюдських тортур. Одного з них Лінка замкнув п. Масевскі на 14 днів до темниці, другим кеже два рази денно розбиратись до нага для переведення „особистої" ревізії. П. Масевскі не допустив в суботу адвокатів до своїх клієнтів-голодуючих вже 4-тий день. Що більше, навіть з адвокатами поступив собі по тюремному і ординарно, так як це робить з вязнями! Що на це п. презид. Гавель, прокуратура і т. д. і т. д. Невже ж і вони бояться брутальности п. Масевского?

— Іспит зрілости в українській приватній ґімназії в Рогатині. В днях 18—20 цм. відбувався перший іспит зрілости в нашій ґімназії в Рогатині. До складу комісії входили: директор ґімназії з Жовкви Казимир Крижановский, як предсідник, і члени комісії — професори академічної ґімназії у Львові: Драган Роман (поль.), о. Кархут Спиридон (лат.), Посацький Михайло (грек.), Янкевич Яків (іст. геогр.), Леній Северин (мат.) і учитель рогатинської ґімназії Крушельницький Антін (українське). До іспиту зрілости приступило 18 кандидатів (на 22 учнів VIII кл.). Здали іспит: Бавм Ела, Бавм Анна, Баляс Стефанія, Бачинський Роман, Вергун Іван, Гривнак Осип, Капко Ярослав (з відзн.), Костерка Володимир, Любінецький Северин, Нагірняк Михайло, Павлів Ольга (з відзн.), Пиріг Антін, Са...нюк Іван, Ткачук Володимир, Федюк Анна, Школьник Юзя, Шнайдер Лея (з відзн.) і Шміґель Василь. (З відзначенням 3, з добрим поступом 8, з достаточним 7).

— Траґедія молодої дівчини. В суботу мала місце в ґімназії СС. Василіянок при вул. Супінського страшна, пройнмаюча жахом подія. Молоденька учениця 7. кл. ґімн. Марія Олена Лучкінa зажила величезну скількість оцтової есенції а потім кинулася через вікно з другого поверху ґімназіяльного будинку на діл. Нещасна вискочила через вікно від Пелчинської вул. і злетіла в корчі так щасливо, що навіть не потовклася. Та це все одно від смерти її не спасло, бо наслідком величезної кількости спожитої оцтової есенції за три години померла. З достовірних джерел довідуємося, що покійниця вже здавна носилася з гадкою самовбивства. Вдома слідкував за нею брат і старався до того не допустити. Через те то мабуть нещасна вибрала на місце доконання цього страшного вчинку школу. Причиною такого одчаяного вчинку молоденької дівчини були невідрадні родинні відносини. Батько її є залізничим урядником низшої категорії. Вдома була біда, що мучила душу дівчини та не давала її спокою. У цьому траґічному вчинку покійниці абсолютно не віділграла ніякої ролі школа. Домашні, позашкільні відносини причинилися до зломання невинної душі молодої дівчини та завели її в обійми самовбійчої манії, яка й найшла свою розвязку в суботу.

— Зміна на становищі голови Комітету політичної еміґрації у Відні. По причині виїзду д-ра Костя Левицького до Львова уступив він зі становища голови комітету політичної еміґрації західно-українських земель. Головою комітету вибрано на його місце п. Івана Коссака. Адреса нового голови така: Відень V. Hartmanngasse Nr. 3/10.

— Самоїди на університеті. На етнографічно-географічному факультеті ленінградського університету працює і вчиться тепер 12 студентів Самоїдів, що покладаються дуже до вивчення полярної культури і мов тих народностей, що заселяють північ. По скінченню університету відійдуть вони до найдалі на північ висунених місцевостей для культурної праці між тамошніх мешканців.

— Свято в Клепарові. В новинці під тим заголовком закралася немила похибка, яка скривдила п. Осипа Зена, який вложив дуже багато праці та енерґії в описане в новинці свято. Заховався в останній момент у мишачу діру не п. Зен Осип а хто инший, що вибраний був головою комітету для влаштування свята. Коли властивий голова щез і заховався тоді провід у комітеті перебрав на себе п. Зен та перевів дуже вдачно ціле свято, за що йому належиться повне признання. В звязку з тим до нього зверталася поліція з дорученням від старости про зняття таблиць.

— З української приватної ґімназії в Рогатині. З огляду на розпорядок кураторії, присланий в останніх днях, не буде в ґімназії вступних іспитів до осьмої кляси. Вступні іспити до кляси першої дня 27 червня в 8. рано, II—VII. дня 29. червня в год. 8. рано. — *А. Крушельницький.* 2225 1—1

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Дентистично-технічна заведення

Максиміліян Мор

б. асистент і управитель д-ра Вахльовского

Львів, вул. Подлевского 9.

Для учениць ціни зниженi, для вдів і сиріт 2218 рвання і пломбування даром. 1—20

Січове свято.

Повітова „Січ" у Львові святкувала в неділю 21. п. м. 25-літній ювилей заснування першої „Січи" в Завалю, снятинського повіту, повітовим січовим здвигом на площі „Сокола-Батька". Вже в 2-гій годині попол. велика площа почала заповнюватися січовиками й січовичками, що пішо або возами прибули на свято з підльвівських сіл. Явилася теж старшина львівської Повітової „Січи" з повітовим отаманом д-ром Романом Дашкевичем на чолі. Сприятлива погода, якої вже давно не було, виманила на площу „Сокола-Батька" львівську публику, серед якої переважало ремісництво й робітництво. Інтеліґенції було дуже мало. На свято прибуло 5 „Січей" включно з львівською, 18 ґімнастично-пожар. тов-в, що істнували під наз. „Луг" і також одно товариство, що істнує під назвою братства. Разом явилося понад 1.500 членів, зорганізованих в 24 товариствах. До вправ стало 540 січовиків і 260 січовичок, разом кругло 800. Решта не могла вправляти ізза недостачі місця на площі. Вільні вправи січовиків і січовичок та вправи топірцями січовичок випали над сподівання гарно. Захоплення серед публики викликали вежі, ставлені ремісничою молодю „Сокола". Та найбільше враження викликав танець „аркан", відданий справді по мистецьки хлопчиками-підлітками, учнями школи ім. Б. Грінченка. Ця точка так припала до вподоби публиці, що її шерах треба було повторити. Січовики і січовички виступали в однакових уборах, які здалека можна було взяти за однострої. Особливо гарно у своїх вишиванках представлялися січовички. Хлопчики виступали в лентах, ґраціозних народніх одностроях.

Був теж біг до мети. Після скінчених вправ музика заграла „Ще не вмерла Україна". Опісля уформувалася дефіляда січовиків і січовичок. Струнким [illegible] (зірками) переходили вони на очах публики, віддаючи поклін своїй старшині й отаманові. Серед співу [illegible] селянські „Січі" покинули площу „Сокола-Батька".

Годиться зазначити, що Повітова „Січ" у Львові гідно відсвяткувала 25-літній ювилей заснування першої „Січи". Свою працю в напрямку організації сельської молоді. Колиб так само йшла праця в цілому краю, то можна тоді сміло глядіти в будучину. Тоді сміло можемо твердити, що обходимо ювилей, а не поминки.

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:

у середу 24.	„	Устрики дол.
у пятницю 26.	„	Турка.
у суботу 27.	„	Турка. 2150 8-?
у неділю 28.VI.	„	Турка.
у понеділок 29.VI.		Старий Самбір.
у вівторок 30.VI.	„	Старий Самбір.

Позір! Тернопільщина і Теребовельщина! Дня 29. червня н. р. відбудеться в селі Прошова, повіт Тернопіль (стація в місци), відкриття і посвячення памятника в честь поляглих за волю України. Численні промови між иншими сенаторів і послів Українського Клюбу. Відправа в супроводі хору із Тернополя і дутої музики з Микулинець. Відтак фестин і вправи „Пласту" із Тернополя. Вечером представлення. Просимо о найчисленнійшу участь Тернопільщину і Теребовельщину. — *Комітет.* 2199 2—4

Вписи до учительської жіночої семінарії і школи вправ СС. Василіянок в Станиславові відбудуться 27., а вступні іспити 29. червня цр. Вимоги, як в державних семінаріях. Ціле заведення має повне право прилюдности. 2184 3—4

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Підписаний Виділ повідомляє, що

Надзвичайні Загальні Збори

підписаного товариства відбудуться в Дрогобичі дня 26. п. м. (в пятницю) в год. 7. веч. в кімнатах „Народного Дому" слідуючим порядком дня:

а) Отворення надзвичайних загальних зборів; б) Звіт уступаючого виділу; в) Вибір нового виділу; г) внески і запити. Колиб в год. 7. вечером не зійшлося приписане статутом число членів, — відбудуться ці надзвичайні Загальні збори в тім самім льокалі з тим самим порядком дня в год. 7·30 веч. того дня і в тім самім льокалі з тими самими порядком дня і без огляду на число членів, а рішення тих Загальних зборів буде важне щодо всіх справ поставлених на порядку дня. — За Музичне Тов. ім. Миколи Лисенка, філія в Дрогобичі: **Марія Дмитровська**, голова; **Д-р Свідзінський Адольф**, секретар. 2224 1—1

За редакцію відповідає О. Костин. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів Ринок ч. 10.